

Sygn. akt I UK 94/17

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania K. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.
z udziałem zainteresowanego J.K.
o ustalenie podlegania ubezpieczeniu,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 listopada 2017 r.,
skargi kasacyjnej K. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. od
wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 24 sierpnia 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od skarżącej Spółki z o.o. K. w Ł. na rzecz
pозwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. 120
zł (sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 24 sierpnia 2016 r. oddalił apelację skarżącej spółki z o.o. w Ł. od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z 10 lipca 2015 r., którym oddalono jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z 20 listopada 2013 r., stwierdzającej, że J.K. podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym od 1 do 31 grudnia 2009 r. jako zleceniobiorca skarżącej spółki - płatnika składek oraz, że podstawa wymiaru składek stanowi

określoną kwotę. Spór dotyczył kwestii, czy zainteresowany J.K. był zatrudniony przez spółkę na podstawie umowy o dzieło czy umowy zlecenia. Sporządzona została umowa o dzieło, w ramach której zainteresowany zajmował się ochroną budynków oraz wykonywał drobne prace porządkowe. Pracował według grafiku w rozkładzie 12 na 24 godziny bądź 24 na 48 godzin. Sąd Okręgowy stwierdził, że sporna umowa była umową o świadczenie usług, do których stosuje się przepisy regulujące umowę zlecenia. Szereg powtarzalnych cyklicznych czynności dozoru (strzeżenie, ochranianie, pilnowanie obiektów) nie mógł być rozumiany jako jednorazowy rezultat i kwalifikowany jako realizacja umowy o dzieło. Decyzja pozwanego była zatem prawidłowa. Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu oddalenia apelacji skarżącej spółki potwierdził ustalony przez organ rentowy i Sąd pierwszej instancji charakter umowy. Dodał, że podjęte działania miały na celu wyłącznie uniknięcie obowiązku płacenia składek.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wobec wystąpienia w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Wynika z konieczności rozważenia istotnej kwestii, budzącej duże wątpliwości oraz rozbieżności zarówno w orzecznictwie jak i w doktrynie –

„czy oraz w jakim stopniu, sądy I oraz II instancji są uprawnione do pomijania w trakcie oceny okoliczności sprawy oraz zebranego materiału dowodowego, otoczenia zewnętrznego oraz warunków zawierania umów, w szczególności narzucania przez jednostki budżetowe, z przyczyn ekonomicznych, kształtu umowy?”.

W uzasadnieniu podano, że powyższe zagadnienie powstało na tle okoliczności faktycznych niniejszej sprawy i z uwagi na jego istotny charakter wymaga zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy (...).

Organ rentowy wniósł o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 240 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Skarżący nie przedstawia istotnego zagadnienia prawnego z następujących przyczyn.

Sformułowana kwestia nie ma rangi istotnego zagadnienia prawnego, które ma na uwadze art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., gdyż odpowiedź nie wykracza poza zwykłą wykładnię prawa. Potwierdził to Sąd Najwyższy oddalając wyrokiem z 25 października 2016 r., I UK 446/15, taką samą skargę skarżącej spółki i odnosząc się do tej samej kwestii.

Zwykła wykładnia prawa nie stanowi podstawy przedsądu (*a contrario* z drugiej podstawy przedsądu, czyli z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.).

Istotne zagadnienie prawne powinno być osadzone w określonej (konkretnej) regulacji prawnej i przedstawiać problem prawny doniosły jurystycznie. Tego zaś we wniosku jest brak.

Treść wniosku koncentruje się na ocenie zastosowania prawa w konkretnej sprawie, co nie należy do istotnego zagadnienia prawnego, lecz może składać się na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. albo na zarzuty podstaw kasacyjnych – art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Skarżący nie odwołuje się do podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Natomiast podstawy kasacyjne nie są rozpoznawane na etapie przedsądu i nie składają się ani nie zastępują podstawy przedsądu.

Reasumując wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie został oparty na zasadnej podstawie przedsądu. Potwierdził to Sąd Najwyższy w wielu postanowieniach, w których odmówił przyjęcia skarg kasacyjnych skarżącej, odwołujących się do podstawy przedsądu o takiej samej treści w podobnych sprawach (por. choćby postanowienia z 15 grudnia 2016 r., I UK 7/16 i I UK 15/16, z 24 stycznia 2017 r., I UK 77/17 i z 7 czerwca 2017 r., I UK 459/16).

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Orzeczenie w przedmiocie kosztów zastępstwa procesowego oparto o odpowiednio stosowany art. 102 k.p.c. (por. w tym zakresie uzasadnienie postanowienia z 11 maja 2012 r., I UZ 17/12, OSNP 2013 nr 11-12, poz. 141, w którym Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że wydanie przez organ rentowy wielu decyzji dotyczących wysokości podstawy składek na ubezpieczenia społeczne osobno do każdego ubezpieczonego – pracownika tego samego pracodawcy – nie

powinno przekładać się na zwielokrotnienie kosztów zastępstwa procesowego stron). Zważając zatem na krąg podmiotowy w tej sprawie i wartość przedmiotu zaskarżenia oraz to, że w równoległych sprawach o takim samym przedmiocie sporu i tożsamych wnioskach Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skarg kasacyjnych spółki do rozpoznania, za uzasadnione uznaje się przyznanie pozwanemu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 120 zł.

as